

אור הנר

עזר: נדיה אטון

יום ז' כ"ה אייר תשפ"ה

כניסת שבת: 19:17

יציאת שבת: 20:09

רבינו תם: 21:03

הזמנים לפי אופק באר שבע

שבת מברכין

יום רביעי

ראש חודש סיון

פדיונות בהר בחזקתה

פרקי אבות פרק ה'

דבר העזר

"כי ימוך אחיך ומטה ידו עמך והחזקת בו"

לו את החבישות, על אף שכמעט ולא היה לו זמן כלל, שהרי את כל זמנו היה מנצל ללימוד התורה הקדושה.

משגילו זאת בני ביתו, שאלוהו: הלא ניתן לקבל את השרות הזה מקופת חולים, ומדוע הוא - ראש הישיבה - צריך לעשות זאת בעצמו? הרי זמנו יקר כל כך והוא מנצל כל רגע פנוי לעסק התורה, ומה אירע לו פתאום שהוא הולך לחבוש פצעים, במקום שאמרו חז"ל שבאפשר לעשות על ידי אחרים יעשוה אחרים ואל יבטל מלימודו?

ענה רבי גרשון: "החובשים בקופות חולים צריכים להספיק כמות גדולה של חולים, ולכן זמנם קצוב. הם מורידים את החבישות במהירות, זה גורם לפצעים שנדבקו להתקלף ויש בזה ייסורים למטופל. לי יש זמן, אני עושה זאת לאט וכך מונע ממנו ייסורים!!!" מסופר על הגאון הגדול רבי בן ציון אבא שאול בעל ה"אור לציון" זצ"ל שלמרות גדלותו בתורה הוא נהג בין האנשים בפשטות, הנהגתו היתה מופלאה.

באחת השכונות בירושלים, עצר אוטובוס, המגבים לא עבדו. הנהג פתח את הדלת וצעק לעבר ילד, שהלך לתומו במדרכה: "נקה לי את השמשה!" הילד לא עצר, רבי בן ציון עצר. הוא הרים את הסמרטוט שנזרק לעבר הילד, רכן והחל לנקות במרץ את השמשה.

נוסעי האוטובוס נסערו, קמו למחות. עוברים ושבים ניצבו המומים, בקשו ליטול מידי את הסחבה. אך רבי בן ציון לא הבין על מה המהומה. לאחר שסיים את מלאכתו, והחזיר את המטלית במאור פנים, אמר: "מה, אסור לעזור ליהודי? הרי הוא ביקש! ומלבד זאת, הרי מסוכן לנסוע עם שמשה שאינה נקייה. הרי זו הסרת מכשול, המחויבת על פי ההלכה!"

יהי רצון שנדע תמיד להסתכל סביבנו ולראות ולהבחין מי צריך את העזרה שלנו אפילו שאנחנו לא מכירים אותו, ובכך נזכה לאחדות ושלוש ביננו - אחד הדברים החשובים ביותר שעם ישראל כל כך צריך ובפרט בתקופה שלנו, בברכת שבת שלום וחודש טוב ומבורך.

אי"ה השבת נקרא שתי פרשיות, פרשת בהר ופרשת בחוקות. בפרשת בהר מצווה אותנו התורה, שאדם רואה את חברו שנופל מנכסיו, עליו לעזור ולסייע לו.

והטעם שמלמדת אותנו התורה מצוה זו לאחר מצות השמיטה, מכיון שלאחר שלמד האדם בקיימו מצוות שמיטה את עיקרי ויסודות האמונה, יש חשש שיאמר: "מדוע עלי לתמוך מממוני באחי האביון?!", הרי אין הבורא יתברך גומל רע עם האדם, וברור הדבר שכל עניותו לטובתו הגמורה היא, ומה לי לבוא להיטיב עמו כנגד רצון הבורא."

לכן אמרה התורה מיד "כי ימוך אחיך והחזקת בו", אל תחזיק באמונה בעת הזאת, אלא הטה את ידך אליו להושיעו בצרת נפשו... כי האף אמנם שעל כל יהודי להאמין בה' האלוקים כי כל מה שה' עושה לטובה, אמנם אין זה אלא לגבי עצמו, אבל בין איש לרעהו לא יאמר כך, אלא יעזור לו כמה שיכול.

וביאר ה'אלשיך' הקדוש שלכן נאמר 'והחזקת' לשון יחיד, שלא יסמוך על אנשים אחרים שהם כבר יעזרו לעני. זה הכלל, תמיד יחשוב לעצמו: "לולי עזרתי ימות הלה ברעב", ואין אדם וכח בעולם שיכול לעזור לו זולתו, ויעניק לעני נדבה הגונה ביד רחבה, ויעשה כל אשר בידו להחזיקו ולהחיותו.

כתב ה"בני יששכר": אם נספור ל"ב תיבות מתחילת התורה (בפרשת בראשית) נגיע למילים: "וירא אלקים את האור כי", והתיבה ה"ג היא טוב (אחר המילה השלושים ושתיים שהיא גמטריא 'לב' מגיעה המילה 'טוב'), ללמדנו שעיקר עבודת האדם שיהפוך את הלב שלו ל'לב טוב', לגמול חסד עם אחרים ולהיטיב להם ככל האפשר לו.

לפנינו שתי סיפורים מדהימים על גדולי ישראל איך היו עוזרים לכל אדם ומטיבים לכל אחד, על אף זמנם הדחוק.

הרב אליהו דיסקין שליט"א היה יהודי בעל תשובה שהסתובב בפוניבז'. היהודי החל לסבול מפצעים סוכרתיים ברגליו, והוזקק כל יום לחבישות חדשות. מרן ראש הישיבה רבי גרשון אדלשטיין זצוק"ל היה צועד כל יום לביתו ועושה

פרשיות בזהר בחזקוני

דבר תורה לסעודה שנייה

אור החיים הקדוש

"וזכרתי להם ברית ראשונים אשר הוצאתי אתם מארץ מצרים לעיני הגוים להיות להם אלהים אני ה'"

רבותינו בתורת כהנים דרשו מנין שברית כרותה לשבטים דכתיב וזכרתי להם ברית ראשונים, הראשונים אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים. ואור החיים הק' מוסיף שהכוונה בברית ראשונים למה שכתוב בירמיהו (פרק ב') זכרתי לך חסד נעורך, פירוש שה' יזכור לדור האחרון את הזכות של הדור הראשון שנכנסו בברית עם ה' באהבה רבה, ואלו הם הראשונים אלו אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים, היה קידוש ה' לעיני הגוים שעם ישראל הלך במדבר וקיבל את התורה וכך יתקדש שם שמים שהלכו בארץ לא זרועה לקדש באמצעותם אלהים חיים.

הלך מדברי אור החיים שמה שעם ישראל שעברו את השעבוד במצרים ואחרי כן את הגאולה, מכל מקום היה בזה קידוש השם לעיני הגוים לראות עם שלם מוסר נפשו כדי לקבל עליהם את האלהים ואת תורתו. הברית הזאת, נראה לפי פירוש זה, היא משום קידוש ה' הגדול שבא לידי ביטוי ביציאתם ממצרים וקבלת התורה. זה מוכיח על המעלה הגדולה של קידוש ה', שזהו שעומד כמגן לדורו ולאורך כל הדורות.

דבר תורה לסעודה רביעית

הלכות תפילה

להיכנס עם תפילין או להיות מעשרה ראשונים מה עדיף?

היכן שאפשר מצוה לבוא לבית הכנסת כשהוא עטור בטלית ותפילין, ויש אומרים שמצוה זו קודמת למצות עשרה ראשונים. [ולכן האר"י ז"ל לא היה נכנס עם עשרה ראשונים, מאחר שהיה צריך להניח תפילין קודם, ועדיין לא הגיע זמן הנחת תפילין]. ויש חולקים ואומרים דמצות עשרה ראשונים קודמת למצוה לבוא לבית הכנסת כשהוא מעוטרת בתפילין. והעיקר להלכה נראה יותר כסברא ראשונה, (כמבואר בילקוט יוסף על הלכות תפילין, סימן כה) שעדיף לבוא מעוטרת עם תפילין אפילו שיש חשש שלא יספיק להיות מעשרה ראשונים.

הקובע מקום לתפילתו

כל הקובע מקום לתפלתו אלהי אברהם בעזרו, ומעלה גדולה יש בדבר, שזוכה שתפלתו מתקבלת יותר. ולכן נכון שיקבע לעצמו בית כנסת קבוע שבו יתפלל בקביעות, וגם לקבוע מקום בבית הכנסת עצמו, שאז תפלתו מתקבלת יותר, ואלהי אברהם בעזרו וכו'.

(ילקוט יוסף תפילה)

דבר תורה לסעודה ראשונה

"וידבר ה' אל משה בהר סיני... ושבתה הארץ שבת לה"

מה ענין שמיטה אצל הר סיני, והלא כל המצוות נאמרו מסיני, אלא מה שמיטה נאמרו כללותיה ופרטותיה ודקדוקיה מסיני, אף כולן נאמרו כיללותיהן ודקדוקיהן מסיני כך שנוי בתורת כהנים. (רש"י) "החתם סופר" כתב ליישב את התמיהה "מה ענין שמיטה אצל הר סיני" באופן הבא: אחת הראיות הגדולות ביותר לכך שהתורה ניתנה בהר סיני היא שרק אלוקים בורא כל העולמות, המשגיח והעושה את כל המעשים, יכול לקחת על עצמו את ההבטחה "וצויתי את ברכתי לכם בשנה השישית ועשה את התבואה לשלוש השנים" כי אם חס וחלילה אדם היה מבטיח את זה מעצמו, הרי שאפשר לתפוס בשקר כל אחד שימצא הבטחה כזו, כי עניין זה מתברר מיד כשנכנסים לארץ. מכאן, שמצוות השמיטה היא מן הראיות הגדולות לאמתות התורה שנתנה בסיני. נמצא שאכן יש ענין לשמיטה אצל הר סיני, כי ההבטחה לשנת השמיטה מלמדת שכל התורה כולה נתנה מסיני. התורה אמת.

דבר תורה לסעודה שלישית

פניני הבן איש חי

"אם בחקתי תלכו"

במסכת עבודה זרה (ה, א) דרשו חז"ל: "אם בחקתי תלכו, אין 'אם' אלא לשון תחנונים". כלומר הקב"ה מבקש בתחנונים מעם ישראל שילכו בדרך התורה.

על פי דרשת חז"ל זו ניתן גם לפרש את דברי הנביא (ישעיה מ, כו-כז) "למה תאמר יעקב ותדבר ישראל נסתרה דרכי מה' ומאלקי משפטי יעבור. הלא ידעת אם לא שמעת" וגו', כלומר, למה תאמרו בני ישראל שהקב"ה כפה עליכם לקיים המצוות בלא להתחשב ברצונכם, "הלא ידעת?" וכי אינך יודע שרק בדרך של בקשה ופיוס נתן הבורא את התורה לישראל, "אם, לא שמעת?", וכי לא שמעת את תיבת 'אם' שנכתבה בפסוק שבפרשתנו, המורה על לשון התחנונים שפנה עמו הקב"ה לכלל ישראל בבקשה ללכת בדרך התורה? וכיצד איפוא ניתן לומר שהבורא לא התחשב ברצון עם ישראל כאשר ציווה על חוקי התורה.

"כל השונה הלכות בכל יום..."

שו"ת עש
הרה"ג אהרן נהריה

הלכות כשרות המאכלים

שאלה: האם אוכלים נאסרים באכילה רק כאשר שהו מתחת למיטה או שמא אסורים באכילה גם כאשר היו מונחים בסמוך לה או מעליה?

תשובה: אוכלים שהיו בסמוך למיטה או מעליה מותרים באכילה לכתחילה. ובעניין אוכלים שהיו מתחת למיטה יש המתירים לאוכלם ויש מחמירים, ויש שרצו לחלק בין מיטה הראויה לשינה ובין מושב דאינו ראוי לשינה וכן בין תבשיל לדבר הנאכל חי כמו שהוא. ומכל מקום בזמן הזה כשקרקע הבתים מרוצפת יש להקל בדבר והוא הדין בקרקע שאינה מרוצפת בצירוף של הפסד מרובה, ועל כל פנים המחמיר תבוא עליו ברכה.

שאלה: האם מותר לספרדי שקיבל עליו הוראות מרן השו"ע בדבר בישולי עכו"ם, לקנות ולאכול מיני מאפה ותרגימא ממאפיה כשרה, בה מועסקים פועלים גויים המכניסים את הפת לתנור לאחר שהדליקו הישראל תחילה?

תשובה: גם לספרדים הנונהגים כדעת מרן השו"ע מותר לאכול פת או מיני מאפה שנאפו ע"י גוי בתנור שהודלק ע"י הישראלי.

דיון משפחתי עם הרב יצחק זלברשטין

שו"ת עש
הרה"ג בנימין חותה

הלכות מעשרות

שאלה: המקבל דמי הבראה במקום עבודתו האם חייב ליתן מסכום זה מעשר כספים לצדקה. תשובה: הנוהג לעשר כספים לצדקה חייב להפריש מעשר מדמי הבראה שקיבל במקום עבודתו.

שאלה: רווקה שעיסרה מעשר כספים והצטבר אצלה סכום ונישאת לאחר שנים לתלמיד חכם והיא זקוקה לסיוע בהחזקת הבית האם מותרת ליטול לעצמה מכסף המעשרות כיון שכעת גם היא זקוקה לצדקה.

תשובה: מותרת ליטול רק עד כדי שיעור פרנסת ביתה אבל לא יותר מכך.

שאלה: גבאי צדקה אם מותר ללוות מכספי הצדקה שהוא מחזיק או מכספי מעשרות שברשותו שהפריש לצדקה. תשובה: מותר לגבאי ללוות מכספי צדקה שברשותו בתנאי שיודע בוודאות שיש לו להחזיר לאחר מכן את החוב לצדקה. והמחזיק כספי מעשרות רשאי ללוות מהם בתנאי שאם אדם יבקש ממנו הלואה שילוה ממקום אחר וילוה לו.

שאלה: "את שבתתי תשמרו" (ויקרא כ"ו, ב')

מעשה שהיה בשני קב"לים - ראובן ושמעון, שגנו בתים זה בסמוך לזה.

בערב שבת אחד, ככלות עבודתם, השאירו את שקי המלט באתר הבניה הפתוח, מאחר וסברו שבשבת ישרו מזג אויר קיצי. והנה, למרבה הפלא, בשבת בבקר החל לרדת גשם זלעפות...

פנה שמעון, שהיה מחלל שבת, אל חברו ראובן: "הבה ונסע לאתר הבניה ונציל את שקי המלט - נכניסם תחת מחסה כדי להצילם מהגשם! אם חושש אתה מחלול השבת - תוכל להצטרף אלינו, רק תשב ברכב..."

ראובן שהנו יהודי ירא ה' הכריז: "חלילה לי מלפגוע בקדושת השבת! אני שם מבטחי בה' יתברך, ואני חושש מהפסד! ואני אף דורש שלא יצילו כלל את השקים שלי! אם המלט יפסד - מקבל אני עלי דין שמים באהבה..."

שמעון הורה לבנו שישע במהירות למקום, יעמיס את שקי המלט השקיים לו, ויכניסם מתחת לגג ביתו. הבן נסע לאתר הבניה, רח"ל, ובצע את פקדת אביו.

והי' ביום ראשון בבקר, הגיעו שני הקב"לים אל מקום עבודתם, וכאן הפתעו לגלות, כי השקים שנצלו הם שקיו של... ראובן!

מה התברר? - בנו של שמעון טעה, ובמקום להכניס את שקי אביו

מתחת מחסה, הכניס את שקיו של ראובן שומר השבת...

הבן עצמו ראה בזה אצבע אלקים, הוא נוכח להבין עד היכן מגיעה קדושת השבת, וחזר בתשובה שלמה.

קצת פא ראובן ומבקש לשאל: האם מתר לי להשתמש במלט שנצל מחמת חלול השבת?

תשובה:

כדי להרחיק את האדם מעברת שבת החמורה, קנסו חכמים את מחללי השבת, על ידי שאסרו את השמוש בתוצרת שהופקה ממלאכות שנעשו בשבת. תוצרת זו נקראת "מעשה שבת".

אולם, בשאלתנו, מתר לראובן הצדיק להנות מהמלט, ואין כאן קנס מצד "מעשה שבת", וזאת מחמת ג' סבות: (א) היות ואין אדם אוסר דבר שאינו שלו, ואין יכולים לקנס אדם מחמת מעשה עולה של חברו. (ראה פסקי תשובות שי"ח-ה).

(ב) מבאר בשלחן ערוך (סי' שי"ח ס"א) שהמחלל שבת ועשה מלאכה במזיד - מתר לאחרים להנות ממלאכתו במוצאי שבת. וגם כאן ההנאה מהמלט היא רק לאחר השבת.

(ג) בגוף המלט לא נעשתה שום עברה, כי אם הוצאה מרשות לרשות וטלטול מקצה, ויש הסוברים שאין בזה קנס משום 'מעשה שבת' (ראה פסק"ת שם הערה 117).

לסכום: מתר להשתמש במלט שנצל.

לדפואה שלימה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מידה מרים
בת רחל

לדפואה שלימה

יוליה בת לדיסה
דוד בן טטיאנה
סולטנה
בת פרחא

לדפואה שלימה

מדי בת דחל
דוג'ה סלומון
בן דבקה
חנה בת חפסה
תנצבה

לדפואה שלימה

גרציה לוי
בת מזל טוב
ינית בת רחל
שמעון בן מרסל
תנצבה

לדפואה שלימה

לאה בת
סוליקה דביבו
ז"ל (הי"ד)
תנצבה

צדיקים במיתתם קרויים חיים

בשום פנים ואופן!

כעס רב הציף את הקצינים היהירים. הם הביטו במבט קר כקרח בצדיק הקדוש, ואיימו בקול מקפיא, כי אם תוך שבוע לא תתמלא דרישתם, יצאו הם לרחוב ויחטפו בעצמם שתי נערות. מהרגע בו יצאו הגרמנים מביטו, לא חדלו החששות ללוות את הרב, והוא חרד מאד כי יבצעו חיות הטרף הללו את זממם. בכל לילות השבוע, נדדה שנתו, והוא התהלך בחדרו אנה ואנה, כששפתיו רוחשות תחנונים ללא הרף. בתום השבוע הקצוב, התייצבו הקצינים בדיוק גרמני בבית הרב. "היכן העלמות היהודיות?!" נבחו. נסוך בטחון בה', השיבם הרב הקדוש ללא חת ובתקיפות כי לעולם לא ימלא את דרישתם זו! הקצינים יצאו מלפני הרב כעס גדול, ובדרכם פגשו שתי בחורות יהודיות, העלו אותן בכח על הג'יפ ונסעו במהירות. מרגע שיצאו הגרמנים מלפניו, היה רבי חיים שקוע בתפלות ותחנונים לפני קונו שיחוס וירחם ויבטל את רוע הגזירה. וכשנודע לו שחטפו הקצינים שתי בחורות יהודיות, הגביר את זעקותיו וקול בכיו, ולא התיימש מרחמי הא-ל. והנה, הנס לא איחר מלבלב. כעבור מחצית השעה, נדמו בני הבית לראות את שתי הבנות על מפתן דלתו של הרב. כששמעו את סיפורם, נפעמו עוד יותר. וכך הן סיפרו: "לאחר שהועלנו בכפייה אל הג'יפ, נסעו הגרמנים כברת דרך, עד שהגיעו לבית הכנסת הגדול. והנה לפתע ירדו שני אריות של אש מן השמים, ונצבו באיום אל מול הרכב! לאחריהם הופיע איש זקן הדור זקן ארוך ולבן, שגער בגרמנים, שחרר אותנו מידם, והובילנו עד לפתח בית הרב. כאשר הגענו לכאן, מיד נעלם האיש מעינינו, ושוב לא ראינוהו". (על פי הספר "חיי חיים", מעדות השוטר בוכבזה יצ"ו מקרית גת) **היום יום שישי כ"ה באייר יום הילולתו זיע"א.**

תפילת אבות על בנים

אי"ה ביום שלישי הקרוב יחול ערב ראש חודש סיון, סגולה גדולה מאוד ביום זה לומר את תפילת השל"ה, ולהתפלל על הצאצאים שיהיו כולם זרע ברוך ה'

אתה הוא יי אלהינו עד שלא בראת העולם, ואתה הוא אלהינו משבראת העולם, ומעולם ועד עולם אתה אל. ובראת עולמך בגין לאשתמועך אלהותך באמצעות תורתך הקדושה כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה. "בראשית", בשביל תורה ובשביל ישראל, כי הם עמך ונחלתך אשר בחרת בהם מכל האמות, ונתת להם תורתך הקדושה, וקרבתם לשמך הגדול. ועל קיום העולם ועל קיום התורה בא לנו ממך יי אלהינו שני צוויים. כתבת בתורתך "פרו ורבו", וכתבת בתורתך "ולמדתם אותם את בניכם", והפננה בשתייהן אחת, כי לא לתהו בראת כי אם לשבת ולקבדך בראת, יצרת אף עשית, כדי שפניה אנחנו וצאצאינו וצאצאי כל עמך בית ישראל יודעי שמך ולומדי תורתך.

ובכן אבוא אליך יי מלך מלכי המלכים, ואפיל תחנוני, ועיני לך תלויות עד שתחנני ותשמע תפילתי להזמין לי בנים ובנות, וגם הם יפרו וירבו הם ויבניהם ובני בניהם עד סוף כל הדורות לתכלית שהם ואני ואנחנו כלנו יעסקו בתורתך הקדושה ללמד וללמד לשמר ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה, והאר עינינו בתורתך ודבק לבנו במצוותיך לאהבה וליראה את שמך. אבינו אב הרחמן, תן לכלנו חיים ארפים וברוכים, מי כמוך אב הרחמים זוכר יצוריו לחיים ברחמים, וזכרנו לחיים נצחיים כמו שהתפלל אברהם אבינו "לו יחיה לפניך", ופרשו רבותינו זכרונם לברכה, "ביראתך". כי על כן, פאתי לבקש ולחנן מלפניך שהיא

זרעי וזרע זרעי עד עולם זרע פשר, ואל ימצא בי ובזרעי ובזרע זרעי עד עולם שום פסול ושמן, אף שלום ואמת וטוב וישר בעיני אלהים ובעיני אדם, ויהיו בעלי תורה, מארי מקרא, מארי משנה, מארי תלמוד, מארי רזא, מארי מצוה, מארי גומלי חסדים, מארי מדות תרומיות, ויעבדוך באהבה וביראה פנימית, ולא יראה חיצונית. ותן לכל גויה וגויה מהם די מחסורה בכבוד, ותן להם בריאות וכבוד וכל, ותן להם קומה ויפי וחו וחוסד, ויהיה אהבה ואהבה ושלום ביניהם, ותמין להם זיווגים הגונים מזרע תלמידי חכמים מזרע צדיקים, וגם הם זיווג יהיו כמותם ככל אשר התפללתי עליהם, כי זכרון אחד עולה לכאן ולכאן.

אתה יי יודע כל תעלומות, ולפניך נגלו מצפוני לבי, כי כונתי בכל אלה למען שמך הגדול והקדוש ולמען תורתך הקדושה. על כן ענני יי ענני בעבור הקבוצות הקדושים אברהם יצחק ויעקב, ובגללם תושיע בנים להיות הענפים דומים לשרשם, ובעבור דוד עבדך רגל רביעי במרכבה, המשוור ברוח קדשך. שיר המעלות אשרי כל ירא ה' ההלך בדרכיו. יגיע כפיך כי תאכל אשריך וטוב לך. אשתך כגפן פריה בירכתי ביתך בנים כפשתלי זיתים סביב לשלחך. הנה כי כן יברך גבר ירא ה'. יברך ה' מציון וראה בטוב ירושלים כל ימי חייה. וראה בנים לבניך שלום על ישראל.

אנא יי שומע תפלה, יקם בנו הפסוק. ואני זאת בריתי אותם אמר יי רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיך לא אמוש מפיה ומפי זרעך ומפי זרע זרעך אמר יי מעתה ועד עולם. יהיו לרצון אמרי פי והגיוני לבי לפניך יי צורי וגואלי:

רבי חיים חורי זיע"א

רבי חיים חורי נולד בשנת ה'תרמ"ה בעיר הדיגת שבאי גרבה טונים. נשא לאישה את ביתו של ר' דוד חדאד, הרביץ תורה ומונה לחזן בקהילת גאבס. חזר להדיגת והחל לכהן כרב וכדיין אך בשנת ה'תרפ"ו כאשר קהילת גאבס פנתה אליו שב לכהן כרבה הראשי וכדיין. התנגד בחריפות לחינוך הצרפתי, דאג לעניי הקהילה, הקים את ישיבת "תורה וחיים" וכן מוסדות צדקה וחסד, ייסד קופה מכספי ציבור למימון הוצאת ספרים לאור, הקפיד להיות תמיד ראשון התורמים על מנת לשמש כדוגמה ונודע כדרשן בחסד עליון.

תמך באופן נלהב בעלייה לארץ ישראל וביתו שימש כתחנת מעבר לעולים בלתי-לגאליים. השתוקק מאוד לקיים את המצוות התלויות בארץ ובשנת ה'תשט"ו עלה לארץ ישראל, התגורר תקופה קצרה בבית בנו (ר' יונן אברהם) בבני ברק והתיישב בבאר שבע.

סיפור מדהים על רבי חיים חורי זיע"א

במהלך מלחמת העולם השנייה, פלשו הגרמנים האוורים לעיר גאבס שבדרום תוניסיה, וכדרכם עסקו שם מהיהודים את זהבם. הם הקימו בגאבס מחנה צבאי, ופקדו על רב העיר הגאון רבי חיים חורי זצ"ל (שהשבע כ"ה אייר חל יום הילולתו) וועד הקהילה לשלם להם קנס גבוה של זהב שנלקח מכל בני הקהילה ומתכשיטי הנשים. מפעם לפעם היו דורשים מרבי חיים ומהוועד דברי מאכל (קמח, בשר, דגים וכיו"ב), שמיכות ובגדים, והרב היה ממלא את מבוקשם ללא שהיות. יום אחד, נכנסו הקצינים הגרמנים אל ביתו של רבי חיים ובפיהם דרישה נוראה כי תימסרנה לידיהם שתי בחורות יהודיות. רבי חיים נרעש עד עמקי נשמתו. הוא קם ממקומו בסערת רגשות, והודיעם בנחרצות כי דבר זה אינו בא בחשבון,

לדפואה שלומה

חנינה חנה בת רחל
סיגל בת חנינה חנה

לכרבה והצלחה

אליה אבנר
בן רבקה
אבישי מיכאל
בן רבקה

לכרבה והצלחה

מרדכי ויפה
מודנו וב"ב
ליאור זשיר
מודנו

לכרבה והצלחה

חיים לוי וב"ב
דון רבקה
חודיה לוי

לכרבה והצלחה

אלג'דיה
בת מרים
מרים (מירי)
בת דות

